

गाडीत ठेवले व गाडीने शिंद्ही दिली, जणू ती माझ्यासाठीच थांबली होती. गाडीत चिढलो होतोच. ह्या भल्या गृहस्थाला काही धावे म्हणून खिशातून पाकीट काढले. हाती आलेले पैसे बाहेर काढून हात बाहेर काढला. साईभक्तांनो, संपूर्ण फलाट रिकऱ्या होता. अक्षरशः चिट पाखरुळी तेथे नव्हते.”

आणि मग प्रसंगाचे गांभिर्य लक्षात आले. शरीरातील त्राण (शत्री) संपत्त्यासारखे वाटले. मट्कन खाली बसलो. आणि बघता बघता डोळे भरून आले, हात आपोआप जोडले गेले. कोण होते ते? एवढी वर्षे झाली ह्या घटकेला, पण हा प्रसंग आठवला की, अंगावर काटा उभा रहातो. बाबांच्या आठवणीने उर भरून येतो.

मला आलेले साईकृपेचे अनुभव

— सौ. नलिनी ना. डांगे
मु.पो. ओसे, ता. मिरज,
जि. सांगली - ४१६४२२.

नित्य मी जिवंत, जाणा हेचि सत्य ॥

नित्य घ्या प्रचित अनुभवे ॥

या बाबांच्या ओवीप्रमाणेच मला अनेक अनुभव आले. त्यातील काही अनुभव खाली देत आहे.

माझा मुलगा बारावीच्या परिक्षेला बसला होता. निकाल जबळ आला होता. त्याला पास होण्याची शाश्वती नव्हती. मी त्याला ‘हरि ऊं बाबा’ हा जप करावयास सांगितला व मी पण बाबांचा धावा सुरू केला. निकाल लागला तर काय आश्वर्य? तो चांगल्या गुणांनी उत्तीर्ण झाला. शिवाय त्याला डिल्लोमाला चांगल्या कॉलेजमध्ये प्रवेश मिळला. सध्या तो बाबांच्या कृपेने तिसऱ्या वर्षात शिकत आहे.

मे महिन्यात माझे वडील भयंकर आजारी पडले. त्यांना सारख्या उलट्या होत होत्या. डॉक्टरांजवळ नेत्यावर त्यांनी ताबडतोब शास्त्रक्रिया करावयास घेतली. कॅन्सर, आहे म्हणून सांगितले. तशातच वडिलांना हृदयाचा विकार होता. त्यामुळे ऑपरेशनची जबाबदारी डॉक्टर स्विकारत नव्हते. मी मनात सारखा बाबांचा धावा सुरू केला. ऑपरेशन व्यवस्थित झाले. पण ते शुद्धीवर न आल्याने त्यांना अतिदक्षता विभागात ठेवले. मी श्रद्धा-संकुरी न सोडता बाबांचा धावा सुरू केला. तसेच मी बाबांजवळ प्रार्थना केली, मी तुमच्या मासिकांत लेख देईन पण माझ्या वडिलांना सांभाळा. व वडिलांना बाबांची उदी लावली. लगेच चारच दिवसांत त्यांना बाहेर आणले. त्यात त्यांचे दुसरे ऑपरेशन झाले. आता ते बरे आहेत. एवढेच नव्हे तर ते हिंदू-फिरू लागले आहेत.

‘त्या’ दिवशी मी सायकल प्रवासास निघालो असतो तर....

— श्री. सोमनाथ गंगाधर कारखानीस
डी/६, ‘अंजली’ सोसायटी,
पांचपाखाडी, ठाणे - ४०० ६०२.

२१ डिसेंबर १९८४ रोजी माझ्या मित्रांनी सायकलवरून शिरडी येथे साईबाबांच्या दर्शनासाठी जाण्याचे ठरविले. त्या अगोदर १५-२० वेळा मी बाबांच्या दर्शनासाठी जाऊन आलो होतो पण मित्रांच्या आग्रहाखातर आम्ही सर्वजण २२ डिसेंबर रोजी ठाण्याहून सकाळी ५ वाजता सायकलवरून शिरडी येथे जाण्याचे ठरविले. सहजच समोरच लावलेल्या कालनिर्णय दिनदर्शिकेकडे माझे लक्ष गेले तर २२ डिसेंबर रोजी अमावास्या होती. मी सहसा अमावास्येला प्रवासास निघत नाही, त्यातच ता. २४ डिसेंबरला लोकसभेची निवडणूक होती. तेव्हा मतदान करूनच प्रवासास निघावे असे मी ठरविले. परंतु मित्रमंडळी ऐकेनात तेव्हा त्यांना तुम्ही २२ तारखेला निघा मी २४ तारखेला तुम्हाला शिरडीला कार्यालयाजवळ भेटतो असे सांगितले व माझी सायकल एका मित्राला वापरण्यास दिली. मार्ग कसा आहे, मुक्काम कोठे कराल ते सांगून मी त्यांना निरोप दिला. सहज श्री साईबाबांच्या फोटोकडे माझे लक्ष गेले, नेहमी हसरा दिसण्यारा फोटोतील त्यांचा चेहरा मला जरा गंभीर वाटला. मी प्रवासाला निघालो नाही हे फार बरे केले, असे सौभाग्यवतीने सांगितले. आणि ती २४ डिसेंबरची काळ्यात्र उजाडली की, ज्या श्री साईबाबांनी मला कालनिर्णय दिनदर्शिका दाखवून अमावास्येला न निघण्याची प्रचिती दिली, त्याच २४ डिसेंबर रोजी माझ्या वडिलांचे वयाच्या ८१ व्या वर्षी सकाळी ७ वाजता हृदयविकाराने निघन झाले. जर मी २२ तारखेस मित्रमंडळीबरोबर प्रवासास निघालो असतो तर कोठेतरी देवळात अथवा लॉजमध्ये असतो अन् माझ्या नातेवाईकांना मी शोधूनसुद्धा साफडलो नसतो. मला ही दुःखद बातमी शिरडीस पोहचल्यावर किंवा घरी परतल्यावर कळलेली असती. मी माझ्या वडिलांच्या शेवटच्या दर्शनास मुकलो असतो व घरी सर्व नातेवाईकांनी मला टोचून खाल्ले असते. मला आयुष्यभर शेवटच्या क्षणी वडिलांचे दर्शन न झाल्याचे दुःख कायम उराशी बाळगावे लागले असते. हे सर्व असे कसे घडले याचा विचार करताना दिसून आले की, बाबांचा चेहरा गंभीर का होता? मला कालनिर्णय दिनदर्शिका पाहण्याचे का मनात आले? तर हा प्रसंग माझ्यावर येणार होता म्हणूनच श्री साईबाबांनी मला घरी राहण्याची आज्ञा केली. त्याच कारणाने मी त्यांचे दर्शन घेण्यासाठी दर २१ दिवसांनी २१ वेळा जाण्याचा संकल्प सोडला व १९ जून १९८६ पासून २१ वेळा पालखीला हात लावण्यासाठी व आरतीसाठी नेहमी जात आहे. हा संकल्प पार पडेल अशी इच्छा मनात ठेवून बाबांच्या समाधीची पायरी चढत आहे. कारण “माझ्या समाधीची पायरी जे जो चढेल, दुःख हे होते सर्व त्याचे” या वचनाची आठवण मला झाली.

भक्तनिष्ठ श्री संतश्रेष्ठ साईबाबा

— श्री. मधुकर वर्खारे

४४, जाधव कॉलनी,

बेलवली, बदलापूर.

गेल्या १४ जुलैस मी पुतण्याच्या लग्नास येवल्यास गेलो होतो. तो सोमवारचा दिवस. येवला गाव कुठे आहे याची मला तिथे जाईपर्यंत कल्याना नव्हती. १४ जुलैस सकाळी लग्न व जेवण आटोपून सर्व नातेवाईक जाण्यास निघाले. माझे मेव्हणे साईभक्त असल्याने ते म्हणाले, “मी आता शिरडीला जातो आहे, तुला यायचे असेल तर चल. इथून शिरडी फक्त ४० मिनिटांवर आहे.” मला अतिशय आनंद झाला. म्हणजे मला बाबांनी बोलावले होते. एस.टी. येवल्याला पकडली व संध्याकाळी ५॥ वाजता आम्ही शिरडीला आरतीच्या वेळी गेलो. रात्रभर मुक्काम केला. निवांतपणे बाबांचे दर्शन घेतले. सकाळी ९ ची एस.टी. पकडून मुंबईला परत आलो. ही माझी शिरडीभेट अगदी अचानक झालेली. माझ्या मनातले ओळखून बाबांनी मला लगेच सहकुटुंब सहपरिवार गेल्या ४ आँगस्ट्ला सोमवारीच पुन्हा बोलावले. अगदी अचानकच ३ आँगस्ट्ला रविवारी एक श्रेष्ठ साईभक्त श्री. मांजेरेकर मला म्हणाले की, “उद्या ४ तारखेलाच सकाळी ६ वाजता आपण शिरडीला जाणार आहोत आणि तुम्हाला आलेच पाहिजे.” ‘गुरुकृपा’ नावाचा टेम्पो त्यांनी आधीच पैसे देऊन बुक केला होता. विचार करायला सवड मिळालीच नाही. रविवारी सगळी तयारी केली आणि सोमवारी सकाळी ६ वाजता आम्ही निवडक साईभक्त बदलापुरुहून निघालो. तोपर्यंत खर्च किती येणार, परत कधी यायचे याबद्दल चौकशीही कुणी केली नाही. आमचे खजिनदार श्री. दिक्षित. त्यांनी बरोबर सकाळी ६॥ वाजता टेम्पो आमच्या घराजवळ आणला. आम्ही मंडळी त्यात बसलो. बाबांचा जयजयकार करीत आमचा शिरडी प्रवास सुरु झाला.

ही शिरडीची वारी लगेच ३ आठवड्यांनी झाली याचा आनंद मला झाला. शिवाय सर्व कुरुंबास मला नेता आले याचाही आनंद होता. कारण असा योग व्यवचितच जमून येतो. माझ्या मनात सौ.सह शिरडीला श्री. सत्यनारायणाची पूजा करण्याची इच्छा होतीच, ती सफल झाली. शिरडीला आम्ही सर्वांनी बाबांना अभिषेक केला. सर्व जोडपी श्री सत्यनारायणाच्या पूजेला बसली. सोमवारी संध्याकाळची आरती, शेजारती, मंगळवारी काकड आरतीला आम्ही सर्व उपस्थित होतो. गर्दी कमी असल्यामुळे अगदी व्यवस्थित दर्शन झाले आणि दुपारचा महाप्रसाद घेऊन आम्ही मंगळवारी १२॥ वाजता (दुपारी) शिरडीहून परतीच्या प्रवासाला निघालो. श्री. मांजेरेकरांनी टेम्पोत माणसे मोजायला सांगितली. आम्ही सर्व २१ जण होतो. १४ जुलैला मी शिरडीहून येताना त्यांच्यासाठी बाबांचे २१ फोटो भक्तांना वाटण्यासाठी आणून दिले होते. तेक्हा श्री. मांजेरेकर म्हणाले की, मागे तुम्ही मला २१ फोटो आणले होते, आणि ही बाबांची किम्या बघा, आता आपण सर्व २१ जण बाबांच्या दर्शनाला आलो आहोत. अन् तेच्छा त्या २१ फोटोंची तर्कसंगती मला लागली व बाबांच्या या अलौकिक चमत्काराचा साक्षात्कार झाला.

परमपूज्य बाबांनी आहा २१ भक्तांना शिरडीला ओढूनच आणले होते. परतीचा दिवस म्हणजे दीप अमावास्येचा होता. माळशेज घाटात चोर दरोडेखोर लुटमार करतात असू ऐकले होते. परंतु बाबा पाठीशी असताना आम्हाला भिती अशी वाटलीच नाही. टेप्पोचे नाव 'गुरुकृपा' त्या गुरुकृपेत आम्ही कोंबडी जशी आपल्या पिल्लांना मायेची उब देऊन संरक्षण करते त्या प्रमाणेच आमचे संरक्षण या भत्तांच्या माऊलीने केले व आम्ही सुखरूप परत आलो. हा विलक्षण अनुभव बाबांनी आम्हा भक्तांना देऊन दर्शन सुख दिले. खरोखरच बाबांची किमया अगाध आहे यात तिळपात्र संशय नाही.

श्री साई चमत्कार

— सौ. सुमित्रा आत्माराम धुरी
३३/८, वास्तु उद्योग कॉलनी,
सोसायटी नं. ६,
पिपरी, पुणे - १८.

दि. १६-१-१९८६, गुरुवार रोजी मी माझा संक्रांतीचा हळदीकुंकू करण्याचे योगिले आणि आदल्या दिवशी सर्व सुहासिनीना आमंत्रण देऊन मोकळी झाले. दुसरा दिवस उजाडला. सकाळपासून माझ्या मुलीच्या मदतीने मी घरातील सामानसुमान टापटीप लावले. नंतर दुपारची जेवणे आटोपून हळदीकुंकू समारंभाच्या तयारीस लागले. त्यासाठी लागणारे साहित्य ट्रकात ठेवलेले होते. मी इतर कामात गुंतलेली असल्यामुळे ट्रकाच्या कुलूपातीचावी मी माझी मुलगी चि. सेवाकडे दिली व कुलूप उघडून ट्रकातील टेबल वलॉथ, ठेवणीच्या साड्या, चांदीची भांडी (तबक, असरदाणी, कुकवाचा करंडा, तिळगूळ पात्र वगैर) काढण्यास सांगितले. तिने चावी घेऊन कुलूप उघडण्याचा प्रयत्न केला. तिला यश आले नाही. तिने चावी शेवटी आपल्या वडिलांकडे दिली आणि त्यांना उघडण्यास सांगितले. ते सेवानिवृत्त असल्याने घरीच असतात. त्यांनी कुलूप व चावीचा नंबर पाहिला. ते बरोबर होते. त्यांनी पण बराच वेळ कुलूप उघडण्याचा खटादोप केला पण व्यर्थ! "आपण हरलो बुवा" असे म्हणत त्यांनी चावी माझ्या अंगावर फेकली. मी नेहमीप्रमाणे बाबांची कळकळीने प्रार्थना केली, "बाबा, मला यावेळी संकटातून सोडवा." मनातल्या मनात नमस्कार केला आणि कुलूपास चावी लावून फिरवली. काय चमत्कार! कुलूप उघडले! आवश्यक त्या सर्व वस्तु काढल्या. ठरल्याप्रमाणे पुढील सर्व कार्यक्रम सुरक्षित पार पडला. सर्वांना मोठे आश्चर्यच वाटले.

दुसरा एक अनुभव — माझे यजमान दर महिन्याच्या पहिल्या आठवड्यात 'महाराष्ट्र बैकेत' आपले निवृत्ति वेतन आणायला जातात. त्यांना परत येण्यास थोडाफार उशीर झाला. तर माझ्या मनात नक्को नक्को ते विचार येतात आणि मी अस्वस्थ होते. अशा वेळी मी बाबांना कळकळीने सांगते, यांना लवकर सुखरूप घरी आणून सोडा. एवढ्यात दरवाजावरील बेल वाजते. दरवाजा उघडते तर ते हजर!

आईचा दुसरा जन्म

— श्री. सुनिल सीताराम महाजन

भवानी सदन, १०/१६७ (१),

संग्राम चौक, चंद्रुर रोड,

इचलकरंजी

ही घटना जबल जबल ९ वर्षांपूर्वीची आहे. एक दिवस माझे आई, वडील, भाऊ, बहिण व मी असे आम्ही सगळेजण गाया मारत वसलो होतो. त्या वेळेस माझी आई गरोदर होती. तिला नववा महिना चालू होता. बोलता बोलता आमच्या वडिलांच्या तोंडून आईला उद्देशून उद्गार निघाले की, “जरी तुला मेलेले मूल आले तरीही तु अजिबात काळजी करू नकोस, बाबा सगळे काही व्यवस्थित करतील. त्या दिवसापासून आमचे वडील आईला दररोज रात्री बाबांची उदी व तिर्थ मिसळून प्यायला देत असत.

बरोबर आठ दिवसानंतर गुरुवारी रात्री आमच्या आईचे पोट फार दुखू लागले, हे पाहून वडिलांनी बाबांची उदी तिला खायला दिली व दवायान्यात घेऊन गेले, लेडी डॉक्टरांनी पूर्णपणे तपासणी केली. त्यांनी सांगितले की, अजून मूल जोण्यास कमीत कमी ३ ते ४ तास लागतील. हे सांगत असताना, डॉक्टरांचा चेहरा थोडा उतरलेला होता. परंतु वडिलांनी काही तिकडे लक्ष दिले नाही. ते तिकडे बाबांचे नामस्मरण करत बसले.

अर्धाच तासानंतर आमच्या आईला जास्तच त्रास होऊ लागला. डॉक्टर व नर्स यांची आवधारणा चालू झाली. आमच्या वडिलांना कळले की काहीतरी गडबड आहे. वडिलांनी ताबडतोब बाबांची उदी आमच्या काकूकडून आईला डोक्याला लावायला व खायला दिली. उदी पोटात गेल्याबरोबर दोन मिनिटातच मुलगी काही त्रास न होता आपोआप बाहेर झाली. ती मुलगी मेलेली होती. डॉक्टरांनी आमच्या आईला धावरत धावरत सांगितले की, तुला माहित आहे काय, तुला मुलगी कसली झाली आहे ते. तेव्हा आमच्या आईने न धावरता सांगितले की, काय झाले असेल, जास्तीत जास्त मेलेली झाली असेल. आमच्या आईच्या तोंडातून हे ऐकून डॉक्टरांना फारच आश्वर्य वाटले, मेलेल्या मुलीचे हीला काहीही दुख वाटले नाही. हांना काय माहित की, एकदे धैर्य तिला बाबांच्या कृपेमुळेच आले आहे. आमची आई बाबांचे नामस्मरण करू लागली.

डॉक्टरांना इतके आश्वर्य वाटत होते की, ही मेलेली मुलगी ऑपरेशन शिवाय कशी छाहेर आली. कारण असल्या परिस्थितीत ऑपरेशन शिवाय मूल होतच नाही. नंतर डॉक्टरांनी आमच्या वडिलांना वेगव्या खोलीभध्ये बोलवून सांगितले की, ह्या मुलीला मरून आठ दिवस झाले आहेत. तिच्या चेहन्यावर सुरक्ष्या व अंगावर काळे डाग पडलेले आहेत. तुमचे नशीब फार चांगले आहे की ही मुलगी पिशवीसह बाहेर आली. जर पिशवी पोटातच फाटली असती तर तुमच्या बायकोचा जीव धोक्यात आला असता. हा तुमच्या बायकोचा दुसराच जन्म समजा.

हा रिक्षा ड्रायव्हर कोण?

— श्री. कृ.भा. देशमुख

३८३, शुक्रवार पेठ, पुणे-२.

दहा वर्षापूर्वीची गोष्ट, माझा मुलगा चि. उमेश आजारी होता. तो नेहमीच आजारी पडायचा म्हणून त्याला घेवून मी के.ई.एम. हॉस्पीटलमध्ये गेलो. डॉक्टरांनी त्याला तपासले व मला म्हणाले, ह्याच्या टॉन्सील्स वाढल्या आहेत. त्याला डॉ. टेपन, टॉन्सील्सचे सेशालिस्ट यांना दाखवा. ज्या दिवशी डॉ. टेपनचा वार होता, त्यादिवशी मी चि. उमेशला डॉक्टरांना दाखविले. त्यांनी त्याला तपासले व मला म्हणाले, ह्याच्या टॉन्सील्स वाढल्या आहेत. ऑपरेशन करावे लागेल. त्यांनी मला ऑपरेशनची तारीख पण सांगितली. ऑपरेशन म्हटल्यावर माझे धावे दणाणले. मी मुळातच घावरट असल्यामुळे निरनिराळे विचार मनात येवू लागले. आपला एकुलता एक मुलगा तो बरा होईल ना? क्लोरोफॉर्म दिल्यावर तो शुद्धीवर येईल ना? एक ना दोन हजारे शंका! पण माझ्या मित्रांनी व बंधुंनी धीर दिल्यामुळे मी ऑपरेशन करून घेण्यास तयार झालो. ऑपरेशनचा दिवस उजाडला. सकाळी आम्ही तयारी केली व रस्त्यावर येवून रिक्षावाल्याची वाट पहात उभे राहिलो. छाती धडधडत होती. मनात बाबांचा धावा सुरू होता. मधुनच एकदा उदबतीचा सुंगधी वास आला. थोडा धीर वाटला. आपले बाबा आपल्या पाठीशी आहेत, असे वाटले. इतक्यात एक रिक्षावाला आला. आम्ही त्याला थांबवले व रिक्षात बसलो. के.ई.एम. हॉस्पीटल आले. मी चि. उमेशला घेऊन उतरलो. मी खिशातील पाच रुपयाची नोट रिक्षावाल्याला दिली. तो मला म्हणाला, मोड नाही. मी समोरच्या हौटेलात जाऊने मोड मागितली पण मोड मिळाली नाही. मी रिक्षावाल्याला सांगितले, मोड मिळत नाही. तो म्हणाला, माझे जवळ पण पैसे नाहीत. पैसे राहू द्या. मी तुम्हाला ओळखतो. मी तुमच्या घरी येऊन पैसे नेईन. चि. उमेशचे ऑपरेशन बाबांच्या कृपेमुळे यशस्वी पार पडले. तो पूर्ण बरा झाला. पुढे तो मॅट्रीक झाला. बी.कॉम झाला. नोकरीही लागली पण काय नवल! जो रिक्षावाला मला म्हणाला होता की, तुमचे घरी येऊन पैसे घेऊन जाईन, मी तुम्हाला ओळखतो. (मी तर त्याला कधीच पाहिले नव्हते) आज दहा वर्ष झाली, तो अजूनही आलेला नाही. मी तर त्याची वाट पहात आहे. पैसे सहसा कुणी सोडत नाही. मग तुम्हीच मला सांगा भक्तहो, हा रिक्षावाला कोण असावा? आपल्या भक्तांच्या संकटात धावत येणारा, त्यांना धीर देणारा हा पैसे न घेणारा रिक्षावाला कोण बरे असावा? मी तर बाबांची सेवा करणारा एक अगदी साधा भक्त आहे. मग हा रिक्षावाला कोण? मलाही हे कोडे पडलेले आहे. मी मनात काय समजावयाचे ते समजलो. वाईट एवढच वाटते की, मी त्याला बारकाइने पाहू शकलो नाही.

साई माझा पाठीराखा

— श्री. श.ग. स्नारंगधर
अ/स, डहाणूकरवाडी, 'साईकुटीर'.
पा. साकुंके मार्ग, दत्तमंदिर रस्ता,
कांदिवली (पक्षिम).
मुंबई नं. - ४०० ०६३.

उपनगरांतील डहाणूकर वाडीचा वेगाने विकास होत होता. पण प्राथमिक शिक्षणासाठेचा सोयीही येथे उपलब्ध नव्हत्या. वाडीतील एका सामाजिक संस्थेने पुढाकार घेऊन प्राथमिक शाळा सुरु केली. माझ्या वास्तुच्या तळमजल्यात (अंदाजे १५०० स्के.फू. च्या जागेत) त्यांचे वर्ग शीफट पद्धतीने सकाळ-दुपार भरत. ही जागा शाळेला देताना (का कुणास ठाऊक) महानगरपालिकेने माझ्याकडून एक लेखी हमी घेतली होती की, ही जागा फक्त लहान बालकांच्या संस्थेसाठीच वापरली जाईल. पण अवघ्या दोन वर्षांनंतर संस्था चालकांनी शाळा वाडीतच आपल्या स्वतःच्या जागेत नेऊन माझ्यापुढे समस्या निर्माण करून ठेवल्या. जागा रिकार्मी पडून भाडे आले नाही तरी महानगरपालिका कर चालूच. शिवाय अंडरटेकींगप्रमाणे जागा फक्त लहान बालकांच्या संस्थेसाठीच वापरण्याचे बंधन.

या जागेत राहण्याकरिता कुठल्याच सुविधा नव्हत्या. ते एक मोकळे सभागृह होते. ही वाडी फक्त रहिवासी निवासाची असल्यामुळे येथील जागा धंदा-व्यवसायासाठी वापरता येत नाही. ही वस्तुस्थिती माहीत असलेल्या वाडीतीलच एका दलालाने मला अनेक भुलथापा मारून ही जागा लबाडीने एका व्यक्तिला देवविली. एक दिवस दोन-अडीच डझन शिलाई पंशिन्स टकमधून त्या जागेत आल्या. हा काय प्रकार आहे म्हणून विचारता, उत्तर न आल्याने, ही जागा धंद्यासाठी वापरता येणार नाही असे मी त्याला बजाविले. पण एकदा जागा बळकावल्यावर माझा विसेष डावलून त्याने त्या जागेत चक्र तयार करूयाचा धंदा सुरु केला. मी फसवला गेलो आहे हे मला समजून चुकले. तोपर्यंत फार उशीर झाला होता.

त्यातच त्याच्याकडून डिपोङ्झिट वा अन्य कुठल्याही प्रकारे — उदाहरणार्थ अंडक्हान्स रेण्ट-पैसा न घेता मी सवतःच माझ्या पायावर धोंडा पाडून घेण्याचा कमालीचा अव्यवहारीपणा केला होता. मग अर्थातच महानगरपालिकेत तक्रारी करून, नोटीस देऊन व आवश्यक ती कारवाई करून त्याला धंदा बंद करायला भाग पाडले. त्याने तेथून धंदा हलविला. पण जागा मात्र स्वतःच्या ताब्यात ठेवून भाडे देणे बंद केले. आता जागेचा कब्जा मिळविण्यासाठी व भाडे वसूलीकरिता कोर्ट-कचेच्या सुरु झाल्या. दिवाणी कोर्टातले दावे! कधी सुनावणीस येतील याची वाट पाहत बसणे एवढेच आपल्या हाती! आयुष्यभरची कमाई अशी खर्ची घालून निवृत्तीनंतर हात चोळत बसण्याची पाळी आली. मूर्ख घर बांधतात व धूर्त त्यात येऊन रहतात, याचाच त्याने मला प्रत्यय आणून दिला.

ताब्यात असलेल्या जागेचा धंद्यासाठी उपयोग (की दुरुपयोग!) करता येत नाही

म्हणून व मला त्रास द्यावा या उद्देशाने त्याने त्या जागेत लांजिंग हाऊस (माझ्या दृष्टीने धर्मशाळाच) सुरु केले. म्हणजे कोठेतरी रत्रपाळी करणारे १०/१२ जण दिवसा, तर दिवसपाळी करणारे १०/१२ जण रत्री त्या जागेत मुक्कामाला येत. नुसताच मुक्काम नसे, तर आंधोळी, धुणी-पाणी पासून स्वयंपाकापर्यंत त्यांचे सर्व व्यवहार तिथेच चालत. परिणामी दोन दोन तासांनी गच्चीवरील टाकी रिकामी होई. याशिवाय बाहेरील नव्हाचा-पाणी जाईपर्यंत वापर करीत तो वेगळाच! त्यांच्याकडून होणाऱ्या पाण्याच्या या बेसुमार वापरामुळे आम्हाला पाणी अपूरे पडू लागले. भाडेकरूळची ओरड मुरु झाली. खेरीज दिवस-रत्र रेडिओ-ट्रान्झीस्टरचा गोंगाट चाले तो निराळाच!

त्यांचा आतला सर्व व्यवहार दार बंद करूनच चाले. योगायोगाने एकदा दार उंघडे असताना, संतापलेल्या माझ्या पलीने आत शिरून त्यांचे ब्राडबिस्टार, भाडी-कुडी, स्टाव, ट्रान्झीस्टर्स वरै सर्व सामान बाहेर काढून घाराता आमंचे कूलूप लावले.

बाहेर काढलेल्या त्या मंडळीनी ही सर्व हकीकित माझ्या नडिपान्याला (जागा त्याच्या ताब्धत असत्याने भाडेकरूळ) जाळज संगितती. त्याने पोलीस स्टेशनला तक्रार केली. अशा एकाद्या मधीची तो वाटव पहात होता. रत्री ७-७॥ त्या सुमाराला त्याचा एक माणूस हवालदाराला घेऊन माझ्या घरी आला. मला पोलीस स्टेशनवर बोलावून नेले. ज्ञाण्यापूर्वी श्री वारंच्या प्रतिमेमोर डोके टेकून यातून निभावून नेण्यासाठी प्रार्थना केली व बाहेर पडलो.

पोलीस स्टेशनला पोहचताच तिथल्या एका मदायक पोलीस अधिकाऱ्याने प्रश्नांची सरखती सुरु केली. माझे म्हणणे पूर्ण ऐकून घेण्याएवजी ते सदगृहस्थ मलाच दटवू लागले. माझ्या वृद्धत्वाचा आणि पांडज्ञा केसांचा उद्धार करून मी कायदा का हातात घेतला याचाचे ते मना जाब विचारू लागले. आवुष्यात त्या वेळपर्यंत पोलीस स्टेशनची पायरी चढाऱ्याचा प्रसंग माझ्यावर कधीही गुदरला न नाही. पण त्या टिक्षीच्या अनुभवाने मी अगदी अवाक् आलो. वास्तविक निवासी विभागात अनाधिकृत घंटे करणारा माझा भाडेकरू त्यांच्या समोर ठभा असताना, त्याला जाब विचारण्याएवजी ते मलाच दटवत होते. जागा खाली करून घेण्यासाठी कोर्टात केस भरल्याचेही त्याना मी संगितले तरी!

अशी ही दटवणी चालू असताना त्या पोलीस स्टेशनचे कुठेतरी बाहेर गेलेले स्टेशन प्रमुखही आरडा ओरड ऐकून तिथे आले. आम्हा दोघांना त्यांनी आपल्या केबीनमध्ये नेले. सर्व केस ऐकून घेतल्यावर माझ्या भाडेकरूला उद्देशून ते म्हणाले, “तुझ्या विस्तृ माझ्याकडे वाडीकन्यांच्या वन्याच तक्रारी आल्या आहेत. निवासी भागात तू सुरु केलेला धंदा बंद करणे आम्हास भाग पडलं तोच हे कसले लांजिंग हाऊस सुरु केलस? जागेबदलची केस कोर्टात चालू आहे. कोर्टाचा निकाल येईपर्यंत थांबवण्याएवजी जागेचा वापर तुझ्या मर्जीप्रमाणे तू बदलू पहातोस? या जागेत आता जे काय लांजिंग हाऊस तू सुरु केले आहेस त्याला तरी महानगरपालिकेची परवानगी घेतली आहेस का?”

भाडेकरूकडे यावर काहीच उत्तर नसल्याने तो गप्पच होता. नंतर एका हवालदाराला बरोबर देऊन साहेबांनी माझ्या त्या भाडेकरूला जागेत कोणी आत असतील तर त्यांना

बाहेर काढण्यास माझारहाते. नंतर माझारकडे वर्कून ते म्हणाले की, “त्याने सर्वांना बाहेर काढल्यावर तुम्ही तुमचे कुलूप काढून आगा परत त्याच्या ताव्यात द्या आणि दोघेही येथे परत येऊन सांगितल्याप्रमाणे केल्याचा रिपोर्ट द्या.

कोर्टातील केसचा निकाल लागेपर्यंत जागा त्याच्या ताव्यात ठेवून वाट पाहण्याखेरीज माझ्या हाती तरी दुसरे काय होते? आधी जाते अकल आणि मग जाते धांडवल!

पण स्टेशन-प्रमुख वेळेवर पोलीस स्टेशनला आले नसते तर? तर त्या दिवशी माझी धडगत नव्हती. म्हणूनच वाटते की, श्रीबाबांनीच त्यांना वेळेवर पाठवून माझे पुढील मनस्तापाणासून रक्षण केल. स्टेशन-प्रमुखांच्या रूपाने श्रीबाबाच माझ्या पाठीशी येऊन उभे राहिले असेच मी मानतो. शेवटी — श्रद्धा सबूरी सदैव राखा, साई आपुला पाठीराखा हेच खोरे!

मागें जें जें त्यास तें तें लाभे

— श्री. सदानन्द ल. वाईरकर,
२०/१५३५, श्रीगणेश नटेश्वर सोसायटी,
गोराई कॉलनी, बोरीवली (प.), मुंबई.

श्री क्षेत्र शिर्डीस जाण्यासाठी या वर्षीच्या रामनवमी उत्सवाला बोरीवली-शिर्डी या एस.टी. बसची आगांड तिकीटे नसताही व बसमध्ये बरेच प्रवासी उभे असूनही नऊ-दहा तास उभ्याने जायच्या तवासांने गेलेला मी दहा मिनिटेही उभा न राहता, एका बसलेल्या प्रवाशाच्या व केंडकटरच्या मेहगवानीमुळे शिर्डीपर्यंत अत्यंत आरामात बसून प्रवास केला.

शिर्डीस उत्सवाच्या मुळादिनी जिलेबीचा साईप्रसाद मिळण्यासाठी जेवणाच्या रांगेत गेलो, परंतु मला दोन रात्रीच जागरण वरून कडक ऊन व घशाला कोरड त्यामुळे फार वेळ उभे राहायला जमले नाही. मोठ्या नाराजीनेच रांग सोडली व जिलेबीचा प्रसाद चुकविला ही फार मोठी चूक केली असे वाटले व ती रात्र मी बेचैनीत घालविली. शनिवार १९ एप्रिलला दुपारी मला शांतिनिवासमध्ये ११३ नंबरचे लॉकर मिळाले आणि काय आश्वर्य! त्या लॉकरमध्ये मी अपेक्षिलेल्या प्रमाणापेक्षा जास्त जिलेबीचा प्रसाद मला एक प्लॅस्टिकच्या पिशवीत मिळताच मी तो अत्यानंदाने घेतला. मला आश्वर्य एकाच गोष्टीचे वाटते की, कोणीही साईभक्त लॉकर सोडतेवेळी एखादी लहान वस्तूही लॉकर मध्ये चुकून राहिली का याबद्दल खात्री करूनच लॉकर सोडतो. याची कल्पना लॉकर मिळालेल्या भक्तांना असेलच. तरीही अशाप्रकारे श्रीसाईबाबांनी माझी मनिषा जाणून, मला एक दिवस उशिया का होईना मी अपेक्षिलेल्या प्रमाणापेक्षा जास्तच जिलेबीचा प्रसाद दिला. त्या सुखद साईलिलेने मी अक्षरशः आनंदून गेलो आणि ‘मागें जें जें त्यास तें तें लाभे’ या साईवचनाची प्रचिती येताच बाबांचे आभार मानून त्यांची क्षमाही मागितली.

मला आलेले साईबाबांचे दोन अनुभव

— श्री लक्ष्मण देऊ धुरे
सेंट्रल लेबर इन्स्टिट्यूट, सायन,
मुंबई नं. ४०० ०२२.

ओम श्री साई समर्थ महा मंत्र जपत जावा अहो रात्र

त्यानेची आपुले चरीत्र परम पवित्र होईल.

मला तारीख १ ऑगस्ट १९८६ पासून बरे नाही, माझी एक डावी बाजू फारच दुखते. डॉक्टरांना दाखवून व इ.सी.जी. काढून औषधे वगैरे सुरु केली परंतु गुण यायला थोडा उशीर झाला. चार ऑगस्टच्या रात्री दोन वाजता मी फार सिरीयस झालो. मी माझ्या पलीला म्हणालो, “तू मदतीला काही बाजूच्या चाळीतील मंडळीना उठवून आण व मला रुग्णालयात घेऊन चला.” पली उर्मिला फार घाबरून गेली. तिला दुसरे काही सुचेना. तिने माझ्या डोक्यावर एक हात ठेवून साईबाबांचे स्तोत्र वाचायला सुरुवात केली. ती रात्री साडेतीन वाजेपर्यंत स्तोत्र व साईबाबांचा जप करीत होती. तोपर्यंत मला झोप लागली होती. व थंडी ताप दोन्ही कमी होऊन, पाय व छाती दुखायचे बंद झाले होते. दुसऱ्या दिवशी सकाळी ९ वाजता मी डॉक्टर जवळ गेलो. दवाखान्यातील गर्दी पाहून मी पलीला म्हणालो, “मला इथे थांबायला होणार नाही. आपण खाजगी डॉक्टरजवळ जाऊ” आम्ही तिथून जायला निघालो. जाताना वाटेत सी.जी.एच.एस. कॉलनीमध्ये एक साईबाबांचे मंदिर आहे, त्या मंदिरामध्ये दोन मिनिटे बसून प्रार्थना केली. नंतर आम्ही घरी जायला निघालो. पण चालताना फार त्रास व्हायला लागला. मी पलीला म्हणालो, “आपण परत त्या सी.जी.एस.च्याच डॉक्टरजवळ जाऊ” गर्दी असली व मला जास्त काही वाटले तर डॉक्टर मध्येच उठून मला तपासतील, पण इथे वाटेत जास्त काही वाटल्यास मला अधिक त्रास होईल.” म्हणून आम्ही परत त्या सी.जी.एस. डॉक्टरजवळ गेलो. डॉक्टरने तपासणी करून दुसरा इ.सी.जी. बघितला व सांगितले की, “तुम्हाला काही घावरण्याचे कारण नाही. हे सर्व फक्त अशक्तपणामुळे होत आहे. मी ही औषधे देत आहे, ती घ्या व तुम्हाला चार/आठ दिवसामध्ये बरे वाटेल.” त्याप्रमाणे आता मला फारच बरे वाटत आहे. मजवर आलेले हे संकट बाबांनी परत त्याच डॉक्टर जवळ पाठवून निवारण केले. अशा एक नाही, दोन नाही बाबांनी याहीपेक्षा मोठ्या संकटातून मला वाचविले आहे. याच्याही अगोदर मी एकदा गणपतीला गावी गेलो होतो. गणपतीच्या एक दिवस अगोदर दुपारी माझा धाकटा भाऊ आणि मी शहाळी आणण्यासाठी बागेत गेलो. नारळ काढते केळी एक नारळ त्याच्या हातातून सुट्टन तो एका रताबीच्या फांदीवर येऊन आदळला व तिथून तो माझ्या डाव्या कुशीवर पडला. मी त्या ठिकाणी बेशुद्ध होऊन पडलो माझा भाऊ झटकन् झाडावरून खाली आला व त्याने मला नारळाचे पाणी पाऊले. मी थोडा शुद्धीवर आल्यावर, साईबाबांचा धावा केला. त्याबरोबर जणुकाही मला काही लागलेच नाही असे मला वाटू लागले. अशा तज्ज्ञे मी उठून बसलो व

घरी चालत गेलो, नंतर संध्याकाळी डॉक्टरजवळ जाऊन तपासून घेतले. डॉक्टरने दिलेले औषध घेऊन दोन दिवसांमध्ये आराम वाटला. अशा अनेक प्रसंगांतून बाबानी मला घाचविले आहे. अशा या शिर्डीच्या साईबाबांची लिला कोणत्या शब्दाने वर्णवी हेच समजत नाही.

कृकृकृकृकृकृकृकृ

साईकृपेमुळे नोकरी मिळाली

— श्री. मधुकर उद्धवराव कावळे

६८/६९ साईकृपा

निवास, ओझरमिंग, जि. नाशिक.

मी आय.टी.आय. झालेला सुशिक्षित तरुण आहे. मी १९७६ मध्ये सेवा योजन कार्यालयात नाव नोंदवले होते. मला सेवायोजन कार्यालयाकडून दोन कॉल लेटर आले होते. परंतु मला नोकरी मिळाली नाही. मी एका खाजगी ठिकाणी काम करीत असे परंतु घरातील सर्व जबाबदारी माझ्यावर होती व पगार खूप कमी होता त्यामुळे फार हाल होत असत.

मी श्री साईबाबाना श्रद्धापूर्वक नवस केला, मनात म्हटले की, कोठेही कॉल येवून मला नोकरी मिळू द्या. त्याप्रमाणे भक्तीने मी गुरुवारचा कडक उपवास करू लागलो. माझी शूल आस्ती नियमित घालते. मी कोठेही बाहेर अथवा कामाकर जायचे असल्यास प्रथम उदी लावत्याशिकाय बाहेर जात नाही. अशी दोन वर्षे गेली. आणि काय चमत्कार! मला एका गुरुवारी इंटरव्हयुसाठी कॉल लेटर आस्ते. त्याप्रमाणे मी इंटरव्हयु व लेखी परीक्षा दिली. श्री साईबाबानी एक दिवस अक्षरशः माझी परीक्षा पाहिली. दोन वर्षात कधीही उपवास मोडला नाही. परंतु एका गुरुवारी माझा उपवास विसरणाने मोडला. त्यावेळेस मला खूप वाईट वाटले. पण त्याच्या चारच दिवसांनी म्हणजे गुरुवारीच मला नोकरीची आँडर मिळाली आणि माझ्या डोळ्यांतून आनंदाश्रू आले.

आज बाबांच्या कृपेमुळे मला नोकरी मिळाली. बाबांचे 'श्रद्धा' आणि 'सखुरी' हे दोन मंत्र मानवाने लक्षात ठेवून सेवा केली तर त्यास बरोबर फलप्राप्ती मिळते. आज श्रीसाईबाबांच्या कृपेमुळे मी खूप सुखी आहे.

आणि दुसरा एक विशेष अनुभव म्हणजे माझे वडील दिड वर्षापासून सेवानिवृत्त शाले परंतु त्यांचे पेन्शनचे व इतर पैसे मिळाले नव्हते. एकदा आमचे घरातील सर्व कुटुंब शिर्डीस बाबांचे दर्शनास गेले होते. वडिलांनी समाधीचे दर्शन घेऊन बाबांची तेव्हाची केली. माझे पेन्शनचे पैसे मिळू दे या पैशाच्या भरवशावर बहिणीचे लग्न उर्याविले होते. आणि काय चमत्कार सुमारे एक वर्ष इरिगेशन, जिल्हाधिकारी मत्रालय ठिकाणी निवेदन विनती, प्रत्रव्यवहार करून सुद्धा पैसे मिळाले नाहीत आणि त्या दिवशी व्याप्ती घरी गल्यावर पैशाचा धनादेश आलेला तेव्हापासून वडिलांची सुद्धा बाबांकर श्रद्धा बसली. आता आम्ही घरातील सर्व बाबांचे परमभक्त झालो आहोत.

“शिरडीवाले साईबाबा” (हिंदी नाटक)

शिरडीवाले श्री साईबाबा या हिंदी नाटकातील एक विलोभनीय प्रसंग.

साईभक्त कुमारसेन मुक्त यांच्या यांच्या ‘भास्त्री शिरडीर्स’ या नाट्य संस्थेतर्फे श्री बाबाच्या तेजस्वी जीवनाबर पराठी भाषेत “शिरडीवाले श्री साईबाबा” हे नाटक रंगभूमीवर आणून आजपर्यंत तीनशेंच्या चर प्रसार सापेळ महाराष्ट्रात करून साई महिमेचा प्रसार केला. महाराष्ट्रातून साईभक्तांनी लिलिला प्रतिसादात व महाराष्ट्राचे मुख्यमंत्री श्री. शंकरराव चव्हाण यांनी प्रोत्साहन दिल्यास कुमारसेन परंतु यांनी महाराष्ट्राबाहेरील ‘हिंदी’ भाषिक साईभक्तांसाठी ‘शिरडीवाले साईबाबा’ या नाटक हे नाटक दि. १० ऑक्टोबरला मुंबईत वाढांच्या ६८ व्या पुण्यतिथाच्या निमित्ताने रंगभूमीवर आणले.

हिंदी भाषेतील या ‘शुभारंभाच्या’ प्रयोगात्म डॉ. अणणासाहेब दाभोळकर, साईलिला इंग्रजी आवृत्तीच्या संपादिका सौ. इंदिराबाई खेर, श्री. खेर, श्री. दामेद चेंदवणकर, रेखाताई दिघे इत्यादी साईभक्त आवर्जून उपस्थित होते. सदर नाटकात एकदर ३० कलाकार असून प्रत्येकजण ४/४ भूमिका करतात. श्रीबाबांनी केलेले चमत्कार दाखविण्याचा जास्तीत जास्त प्रयत्न या नाटकात केला आहे. तसेच आपण शंभर वर्षापूर्वीच्या श्री बाबा सदेह रूपात असतानाच्या काळात वावरत असल्याचा भास होतो. त्याचप्रमाणे श्रीबाबांच्या वेळची सर्व भाणसे प्रत्यक्ष रूपात दिसतात. प्रामुख्याने म्हाळसापती, अबदूल बाबा, चांदोरकर, शामा दिक्षित, दाभोळकर, बायजाबाई, लक्ष्मी तात्या कोते पाटील वगैरे.

मराठी प्रमाणेच हिंदी भाषिक साईभक्तांनी या “शिरडीवाले साईबाबा” नाटकास भरपूर प्रतिसाद द्यावा व साईदर्शनाचा लाभ घ्यावा. अनुवादक मधुसूदन जोशी व दिग्दर्शक किरण दुधाळकर आहेत. साईबाबांची मध्यवर्ती भूमिका किरणकुमार हे करतात. निर्मिती प्रमुख सौ. अनुराधा गुप्ते व निर्मति कुमारसेन गुप्ते हे आहेत.

श्री साईबाबा संस्थान, शिरडी
श्री साईबाबा संस्थान प्रकाशित पुस्तकांची यादी

अनु. क्र.	पुस्तकाचे नाव	भाषा	किमत	पंक्तीग चौथी
१.	श्री साई सत्चरित	मराठी	३१-००	३१-००
२.	— " —	इंग्रजी	१४-५०	१४-५०
३.	— " —	हिंदी	८-५०	८-५०
४.	— " —	गुजराथी	१९-००	१९-००
५.	— " —	कन्नड	१०-००	१०-००
६.	— " —	तेलगु	—	—
७.	— " —	तामोळ	—	—
८.	— " —	सिंधी	—	—
९.	श्री साई सत्चरित पोथी	गुजराथी	२२-००	२२-००
१०.	श्री साई लिलामृत	मराठी	३१-००	३१-००
११.	— " —	हिंदी	—	—
१२.	— " —	गुजराथी	१०-५०	१०-५०
१३.	अवतार व कार्य	मराठी	६-६५	६-६५
१४.	स्तवन मंजिरी	मराठी	६-००	६-००
१५.	— " —	हिंदी	०-६५	०-६५
१६.	— " —	गुजराथी	१-००	१-००
१७.	सगुणोपासना (आरती)	मराठी	०-७०	०-७०
१८.	— " —	हिंदी	१-२५	१-२५
१९.	— " —	गुजराथी	०-८०	०-८०
२०.	— " —	तेलगु	—	—
२१.	— " —	सिंधी	१-२५	१-२५
२२.	दासगण्णकृत ४ अध्याय	मराठी	१-८५	१-८५
२३.	सचित्र साईबाबा	मराठी/इंग्रजी	—	—
२४.	मुलांचे साईबाबा	मराठी	१-६५	१-६५
२५.	— " —	इंग्रजी	१-६५	१-६५
२६.	— " —	हिंदी	१-६५	१-६५
२७.	— " —	गुजराथी	१-६५	१-६५
२८.	— " —	तेलगु	२-००	२-००
२९.	रुद्राध्याय (अ. ११ वा)	मराठी	०-८०	०-८०
३०.	मार्गदर्शिका (शिर्डी गाईड)	मराठी	१-५०	१-५०
३१.	— " —	इंग्रजी	१-५०	१-५०
३२.	— " —	गुजराथी	१-५०	१-५०
३३.	साई दि सुपरमेन	इंग्रजी	७-२५	७-२५
३४.	साईबाबा ऑफ शिर्डी (भरुचा)	इंग्रजी	६-५०	६-५०
३५.	साईबाबा ऑफ शिर्डी (प्रधान)	इंग्रजी	३-००	३-००
३६.	अष्टोतर शत नामावली	मराठी	१-००	१-००
३७.	खुनाथ सावित्री भजनमाला	मराठी	१५-२५	१५-२५